

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X. X. XXXX, státní příslušnost X,
zastoupený Marií Myslílovou, advokátkou
se sídlem Celetná 602/3, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-289/ZA-ZA11-ZA16-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se narodil dne X. XX. XXXX v Číně. Je ženatý, má dvě děti, všichni jeho blízcí žijí v Číně, kde je žalobce zanechal. Žalobce je chanské národnosti a dorozumí se pouze čínsky. Je zdravý, je příslušníkem Církve Všemohoucího Boha (známé též jako Východní Blesk; dále též „CVB“). Manželka žalobce je též členkou Církve Všemohoucího Boha. Dle

zjištění žalovaného je CVB novým (založeno v roce 1991) náboženským hnutím [někdy je CVB hodnoceno jako sekta - v českém prostředí srov. např. https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/cinska-sekta-vychodni-blesk-cirkev-boha-vsemohouciho.A160215_152339_zahranicni_ane], jehož učení je založeno na víře, že se Ježíš Kristus vrátil na Zem převtělený do Všemohoucího Boha, jenže tentokrát ne jako muž, ale jako čínská žena. Čínské úřady CVB ve svých oficiálních textech označují za kult a odborná literatura ji považuje za heterodoxní sektářské protestantské hnutí a ostatní křesťanské skupiny na ni většinou nahlíží jako na heretickou. Regionálně vznikala CVB zřejmě v oblasti centrální Číny v provincii Che-nan. Do obecného povědomí se dostala v roce 1995 - po jejím zařazení čínským Ministerstvem veřejné bezpečnosti na seznam zakázaných kultů (neortodoxních učení), na němž zůstala až do současné doby. Za jejím vznikem stojí Čao Wej-šan (pravděpodobně nar. 1951), v některých zdrojích jmenován jako Xu Wej-šan, a Jang Siang-pin (pravděpodobně nar. 1973) ztělesňující ženského Krista. V roce 2014 bylo šest členů hnutí obviněno z ubití ženy v restauraci McDonald. Incident byl zaznamenán na video a v Číně způsobil veřejné pobouření. V reakci na čin proběhla vlna zatýkání, která se měla dotknout až 15000 osob. Za vraždu v McDonaldu byli v následném soudním procesu odsouzeni dva členové CVB k trestu smrti. CVB je rozšířená v Číně, své stoupence má však zřejmě ve Vietnamu, Jižní Koreji, Laosu, Taiwanu, Hongkongu a taktéž v USA (především mezi čínskou komunitou). Počet členů CVB není možné přesně určit kvůli charakteru CVB. Odhady hovoří o několika desítkách tisíc členů, ale i o několika (3 až 4) milionech členů.

2. Žalobce žil od narození do roku 2012 v provincii X, v městě X, vesnici X. Po roce 2012 žil ve stejné provincii, město X. Během svého života nikdy neopustil Čínu. Na přelomu roku 2015 a 2016 se však rozhodl vycestovat, když z internetu zjistil, že je možné v zemích EU požádat o mezinárodní ochranu, českou republiku mu „doporučil“ jakýsi X.
3. Žalobci byl čínskými státními orgány bez jakýchkoliv problémů či překážek vydán cestovní pas pro potřeby jeho vycestování z vlasti, a to s biometrickými údaji (tudíž je zjevné, že šlo o vydání dokladu na jeho pravou totožnost). K opuštění vlasti si žalobce vybral jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst - pekingské mezinárodní letiště - a opět bez problému odletěl přes Ruskou federaci (Moskva) do České republiky. Na území ČR vstoupil dne 12. 3. 2016 na Letišti Václava Havla Praha. Povolení k pobytu na území jiných států nebo vízum mu nikdy nebylo uděleno.
4. V tranzitní zemi žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal (aniž by ze spisu byl patrný skutečně „dobrý“ důvod pro takový postup), nepožádal o ni ani na letišti Václava Havla Praha, učinil tak až dne 23. 3. 2016 v Zastávce u Brna [k tomu srov. čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, dle kterého se smluvní státy zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejíce přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost]. V žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že v Číně není umožněno svobodně vyznávat víru a v některých případech dochází k pronásledování a k perzekuci z náboženských důvodů. Jiné důvody pro podání žádosti nemá.

5. Z následných pohovorů vyplynulo, že ač žalobce byl dle svého sdělení příslušníkem uvedené církve a svou víru po značnou část života ve vlasti vyznával, nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů osobně kontaktován, natož pak zadržen nebo dokonce opakovaně zadržován či vězněn, nebyl a není v současnosti ve své vlasti trestně stíhán a ani se nestal terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.
6. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný 1. 2. 2018 rozhodl (rozhodnutí č. j. OAM-289/ZA-ZA11-ZA16-2016) o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal [viz vymezení základních žalobních bodů při jednání dne 3. 12. 2018 (listy číslo 125 až 130 soudního spisu)], že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. I kdyby mu však nebyl udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, měla mu být alespoň udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, popř. humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, jelikož mu v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma (zvláště když byl případ skupiny 60 čínských věřících medializován), což plyne ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, kterou však žalovaný ignoroval, naopak využil zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016, která však vychází z (dle žalobce) překonaného precedentu. K objasnění situace příslušníků křesťanských sekt v Číně navrhl žalobce provést rozsáhlé dokazování, aniž by však uvedl, jaké konkrétní nové a pro věc zásadní informace by měly být provedeným dokazováním získány.
8. Dále žalobce poukázal na vady, kterými dle jeho názoru trpí žalobou napadené rozhodnutí, jakož i na vady, kterými bylo zatíženo řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo. Konkrétně žalobce poukázal na nedostatky odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které jej dle názoru žalobce činí nepřezkoumatelným. Jedná se jak o četné „*textové a formulační nedostatky*“, tak o nedostatečné odůvodnění některých dílčích závěrů (např. úvaha žalovaného o ekonomických důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, otázka snadného vycestování ze země původu) a o nedostatečné odůvodnění neprovedení důkazů navržených v průběhu řízení před správním orgánem.
9. Jde-li o vady řízení, žalobce nebyl spokojen s průběhem pohovorů, zejména pak ne „*s přesností překladů*“, vytýká též žalovanému, že neprovedl jím navržené důkazy a ani nepřeložil žalobou napadené rozhodnutí do mateřského jazyka žalobce, v důsledku čehož se žalobce, který byl již v řízení před správním orgánem zastoupen advokátem, „*nemohl s rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků*“.
10. Ze všech výše uvedených důvodů je žalobce přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námítky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

12. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Předně soud vzhledem k rozsahu žaloby zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, či rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 – 76, bod 8)], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní [což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (odstavec 4 odůvodnění), usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (odstavec 5 odůvodnění), usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 (odstavec 6 odůvodnění), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, etc.)] - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37, ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55, popř. odůvodnění rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015-84, bod 30]. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* [srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává [srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*], neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 2 Afs 290/2017 – 32, bod 48). Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 6. 4. 2016,

č. j. 6 Afs 3/2016 – 46, bod 19, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 255/2015 – 45, a rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 – 76, bod 8).

14. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).
15. Nyní k samotnému přezkumu.
16. Žalobce v žalobě v podstatě pouze opakuje (popř. rozvíjí) námitky uplatněné v řízení před žalovaným, s nimiž se však žalovaný řádně a velmi podrobně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí (o 31 stranách), které soud hodnotí jako plně přezkoumatelné, věcně správné a zákonné. Jelikož soud považuje vypořádání všech námitek ze strany žalovaného za správné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a k věci pouze stručně dodává následující:
17. Krajský soud předně konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou uvedeny veškeré podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak prima vista není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Ostatně zástupce žalobce při jednání dne 3. 12. 2018 uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí není nečitelné či nesrozumitelné (list číslo 128) a o jeho srozumitelnosti svědčí i obsáhlá žaloba, kterou žalobce proti rozhodnutí podal.
18. Soud dále konstatuje, že žalovaný shromáždil dostatečné množství relevantních a aktuálních podkladů pro vydání rozhodnutí, které pocházejí z věrohodných zdrojů. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž vysvětlil, proč konkrétní materiály (předložené žalobcem) nezařadil mezi podklady rozhodnutí a nepřistoupil k jejich překladu. Žádná z předložených listin se totiž netýkala přímo žalobce, žalobce se pouze snažil prokázat obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich příslušníků v Číně či přímo v provincii Hebei, popř. standard ochrany lidských práv v Číně, nicméně tyto skutečnosti nebyly sporné (viz níže), a proto by jakékoli další dokazování bylo nadbytečné a nevhodné, a to jak v řízení před správním orgánem, tak v řízení před soudem (nebylo tedy třeba přistupovat k překladu předmětných materiálů). Není totiž nutné vypít celé moře, abychom mohli uzavřít, že je slané. Soud proto neprovedl žalobcem navržené důkazy [srov. bod 28 žaloby a důkazy navržené v doplnění žaloby ze dne 26. 9. 2018 (listy číslo 76 až 79 soudního

spisu)]. Pokud jde o novinové či internetové články, nelze na tomto místě nezmínit, že tyto zásadně nejsou v azylovém řízení relevantním zdrojem informací (srov. shodně bod 36 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37). Dále je vhodné zmínit, že zástupce žalobce výslovně při jednání dne 3. 12. 2018 k dotazu soudu uvedl, že mu není známa žádná oficiální zpráva, která by obsahovala informace o postihu neúspěšných žadatelů o azyl z řad příslušníků křesťanských církví (list číslo 127 soudního spisu).

19. Protože stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností a každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně (na základě konkrétních skutkových okolností - v podrobnostech viz bod 38 odůvodnění tohoto rozsudku), pro nadbytečnost soud neprovedl ani žalobcem navrhované důkazy označenými rozhodnutími žalovaného, jimiž mělo být vyhověno žádostem některých čínských žadatelů o azyl.
20. K námitkám proti neudělení některé z forem mezinárodní ochrany soud uvádí, že žádný z článků Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) nezakládá nárok (subjektivní právo) cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince (srov. bod 27 nálezů Ústavního soudu ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17). Evropský soud pro lidská práva setrvale rozhoduje, že stát je oprávněn v rámci mezinárodního práva a na základě svých smluvních povinností kontrolovat vstup cizinců na jeho území a jejich bydliště (viz např. Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království, bod 67, Boujlifa proti Francii, bod 42, a řada dalších). Úmluva nezaručuje právo cizince vstoupit nebo pobývat v určité zemi (Khan proti Německu, bod 36). Taktéž právo azylu nelze považovat za právo nárokové. Listina ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žadajícímu cizinci poskytnuto (shodně srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení téhož soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1905/17). To samozřejmě platí i o azylu humanitárním či o doplňkové ochraně (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či usnesení ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17, ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3608/14, ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04, etc.).
21. Institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (např. osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. K udělení azylu lze přistoupit pouze v omezeném počtu případů a při splnění zákonem stanovených podmínek (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 89/2018 – 37, bod 9, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 7, ze dne 29. 3. 2018, 9 Azs 397/2017 – 66, bod 27, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Azs 356/2017 – 39, bod 10, a řadu dalších). Dále je setrvale judikováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 Azs 76/2018 – 30, bod 8, ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 387/2017 – 37, bod 7, ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Azs 286/2017 – 35, bod 7, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017 – 28, bod 12, ze dne

18. 2. 2016, č. j. 7 Azs 294/2015 – 31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 Azs 4/2015 – 60, bod 10), že institut azylu neslouží k legalizaci pobytu, resp. že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (ze starší judikatury viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, z recentní judikatury srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 150/2018 – 28, bod 21, ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 Azs 162/2018 – 24, bod 23, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Azs 25/2018 – 37, bod 21, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 Azs 379/2017 – 35, bod 31, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 Azs 378/2017 – 40, bod 27, ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 Azs 374/2017 – 30, bod 13, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 – 30, bod 14, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Azs 318/2016 – 20, ze dne 16. 2. 2017, č. j. 7 Azs 32/2017 – 25, bod 11, a desítky dalších). K tomu slouží pobytové tituly podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

22. Lze tedy shrnout, že institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování či vážnou újmu ze zákonem uznaných důvodů. Tímto institutem je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46). Institut mezinárodní ochrany není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60).
23. Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 ve věci sp. zn. 3 Azs 303/2004).
24. Ze správního spisu se podává, že žalovaný vycházel zejména z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z jeho výpovědí, z žádosti o udělení víza žalobci pro příjezd do České republiky, z jím doložených materiálů, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně. Konkrétně se jednalo o zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané (březen 2016), zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 (ze dne 21. 4. 2016), zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 (ze dne 10. 8. 2016), zprávu China Aid Association 2015, zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína (ze dne 24. 2. 2016), zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína (ze dne 27. 1. 2016), zprávu

Human Rights Watch 2017, Čína (ze dne 12. 1. 2017), o dokument s názvem Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou (březen 2016) a o informaci OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23. 6. 2016.

25. Informace o zemi původu použité v této věci tak byly (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.
26. Skutková zjištění, která správní orgán z uvedených podkladů učinil, jsou správná, v podrobnostech soud proto odkazuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
27. Stručně lze shrnout, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce má obavu ze zadržení, uvěznění a ohrožení jeho života z důvodu členství v CVB.
28. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
29. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nad rámec nutného odůvodnění je možno dodat, že toto ustanovení je dle doktríny [viz Kosař, D.; Molek, P. (a kol.) Zákon o azylu: komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 81–82 a s. 555–562] i judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 5. 2013, č.j. 5 Azs 10/2012-68), určeno k provedení čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož Česká republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod. Za „politická práva a svobody“ ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a čl. 43 Listiny tudíž musejí být podle zmiňované judikatury pokládána politická práva podle hlavy druhé oddílu druhého Listiny, a to včetně mj. svobody projevu. I kdyby však žalobce tvrdil (což netvrdil), že strany státních orgánů došlo k zásahu do jeho politických práv a svobod [konkrétně do práva sdružovacího (právo sdružovat se v církvích a v náboženských společnostech představuje zvláštní formu výkonu sdružovacího práva – k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2002, Pl.ÚS 6/02)], neboť CVB byla označena za zakázaný kult, bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce nebyl (pojetí „ústavního azylu“ je retrospektivní – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu téhož soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012-68) ze strany čínských státních orgánů kvůli tomuto sdružování v CVB osobně kontaktován, natož pak zadržen či dokonce vězněn. Pro úplnost soud dále uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil, že by ve vlasti byl jakkoliv politicky či obecně veřejně aktivní osobou. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto mu nelze podle tohoto ustanovení azyl udělit, je tedy správný.
30. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

31. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení práv, jakož opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizaci ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním.
32. Soud souhlasí s žalovaným, že nelze zcela vyloučit, že žalobce je příslušníkem CVB a že se CVB, resp. její členové v Číně obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný přitom vyšel ze zjištění, že žalobce ač byl dle svého sdělení příslušníkem uvedené církve, nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů byt jen osobně kontaktován, natož pak zadržen, zatčen či dokonce vězněn. Žalobce není ani v současnosti trestně stíhán. Soud sdílí názor žalovaného, že objektivně žalobci nikdo nebránil v jeho víře, resp. jejím vyznávání, nedošlo u něho k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jeho základních lidských práv a nebyl tedy v zemi původu pronásledován ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jeho návratu do vlasti. V daných souvislostech žalovaný zcela přilehavě poukázal na to, že žalobci byl bez jakýchkoliv problémů či překážek vydán čínskými orgány cestovní pas pro potřeby jeho vycestování z vlasti, a to s biometrickými údaji (včetně otisků prstů a fotografie), šlo tedy o vydání dokladu na jeho pravou totožnost (jemuž byl osobně přítomen), což svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o jeho osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské státní orgány žalobce - pokud by se o něho skutečně dlouhodobě zajímaly a pronásledovaly jej - nejen zadržet, ale i znemožnit mu opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu, což se nestalo. Ani při samotném vycestování, které proběhlo oficiální cestou přes mezinárodní letiště v Pekingu, žalobce žádné problémy neměl a nikdo mu v opuštění vlasti nebránil, přitom je známo, že čínské státní orgány využívající výjezdní kontroly na letištích, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již v minulosti neodmítly vydat cestovní pas (srov. např. bod 30 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16).
33. Taktéž České republice nebyla adresována jakákoli žádost čínských státních orgánů o případné vydání žalobce k trestnímu stíhání a nebyl na něj vydán ani mezinárodní zatykač.
34. Dále z žádného dostupného relevantního zdroje neplyne, že by všichni členové CVB (dle některých zdrojů až 4 miliony osob) na celém území Číny (22 provincií pod kontrolou vlády, rozloha 9 596 960 km²) byli nuceni čelit azylově relevantnímu pronásledování. Z tohoto předpokladu ostatně vycházejí i státní orgány jiných vyspělých evropských států (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.

10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16). Ostatně ani žalobce netvrdí, že statisíce či miliony členů CVB (u nichž lze předpokládat, že praktikují své náboženství stejným způsobem jako žalobce) čelí pronásledování ze strany čínských státních orgánů. Takovéto masivní pronásledování (v podobě tvrzeného trestního stíhání) by nemohlo být před světem utajeno. Výše uvedené potvrzuje též zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie s názvem Čína: Křesťané (nicméně i bez ní by soud z důvodu prezentovaných supra učinil shodný závěr), z níž plyne, že v zemi neexistuje žádný konzistentní vzorec pronásledování, působení vážné újmy nebo jiného poručování základních lidských práv u neregistrovaných církví a jejich členů. Riziko pronásledování, vážné újmy nebo špatného zacházení může hrozit u exponovaných osob (např. u biskupů) nebo určitých konkrétních křesťanů, kteří jsou členy neregistrovaných církví a současně se chovají způsobem, který přitahuje pozornost místních úřadů k nim samotným nebo k jejich politickým názorům, společenským a kulturním postojům. Žalobce však není exponovanou osobu ve smyslu výše uvedeném a veřejně neprezentoval politické názory, společenské a kulturní postoje apod. Nadto dle citované zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie je chování místních úřadů k neregistrovaným církvím různé a za normálních okolností se mohou křesťané, kteří ve svém regionu čelí riziku, přestěhovat do jiného bezpečného regionu. [Je pravdou, že citovaná zpráva zmiňuje precedent Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) ve věci QH z března roku 2014 (dostupný zde - <https://tribunalsdecisions.service.gov.uk/utiac/2014-ukut-86>). Nic však nenásvědčuje tomu, že by tento precedent byl překonán, když je stále uveden v Country Guideline Determinations (srov. např. <https://www.judiciary.uk/wp-content/uploads/2018/08/cg-list-last-updated-26062018.pdf>).]

35. Rozlišování mezi „běžnými členy“ a „exponenty“ určité azylově relevantní skupiny již v minulosti akceptoval i Nejvyšší správní soud. Např. odůvodnění rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, v souvislosti s posuzováním možného postihu členů hnutí MASSOB v Nigérii uvedl, že „... je patrné, že stěžovatel podle svých tvrzení, a také pro dlouhou nepřítomnost v zemi původu, není ani ‚méně prominentním členem‘ hnutí MASSOB. Jedná se o běžného řadového člena hnutí, jehož postavení lze srovnávat s ‚anonymním sympatizantem‘, jak o něm hovoří zpráva britského ministerstva vnitra. Jakkoli tedy příslušnost k hnutí MASSOB může být v Nigérii důvodem k zatčení, u řadového člena hnutí zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za ‚přiměřeně pravděpodobné‘. Řadoví členové hnutí MASSOB sice občas jsou zatýkáni, ovšem pouze výjimečně. Jejich zatýkání není běžné a je vcelku dost nepravděpodobné. U stěžovatele tak není přiměřeně pravděpodobné, že by byl po návratu uvězněn“. Nejvyšší správní soud tedy explicitně rozlišoval mezi anonymními sympatizanty hnutí MASSOB, řadovými členy, méně prominentními členy a prominentními členy tohoto hnutí, přičemž u každé kategorie členů hnutí MASSOB existuje jiná míra rizika jejich pronásledování. Na rozhodnutí ve věci sp. zn. 2 Azs 71/2006-82 Nejvyšší správní soud pak odkázal i ve věci sp. zn. 5 Azs 66/2008.
36. Znovu je třeba akcentovat, že v případě žalobce se dosud neobjevily žádné skutečnosti, na základě kterých by mohl žalovaný uzavřít, že žalovaný byl ve vlasti pronásledován z azylově relevantních důvodů, nebo na základě nichž by bylo možno (prospektivně) usoudit, že je přiměřeně pravděpodobné, že k porušení základních lidských práv a svobod žalobce s ohledem na jeho postavení ve společnosti, jeho názory a chování – s přihlédnutím k jeho přesvědčení – dojít v budoucnu může. Jestliže žalobce po dlouhou dobu svou víru ve

vlasti praktikoval, aniž by přímo proti němu čínské státní orgány zasáhly, není žádný rozumný důvod se domnívat, že by v této činnosti nemohl po návratu do vlasti pokračovat za stejných podmínek. Opačný stav není přiměřeně pravděpodobný (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006-82). Ostatně žalobce má v Číně stále manželku, která je též členkou CVB, a dvě děti, přičemž dosud neuváděl, že by tyto osoby jemu blízké byly čínskými státními orgány jakkoliv pronásledovány.

37. Dále je třeba zdůraznit, že je obecně uznáváno, že ne každé omezení způsobu, jakým je víra praktikována, lze považovat za azylově relevantní pronásledování. Zatímco omezení náboženské činnosti „v jádru“ (core) povede k závěru o pronásledování, omezení činnosti „na okraji“ (margin) za pronásledování považovat nelze. Jinými slovy řečeno: lze akceptovat požadavek na utajení jistých náboženských praktik, není-li tím dotčeno samotné jádro práva, které je chráněno Úmluvou o uprchlících a zákonem o azylu, což v projednávané věci zjevně není, neboť CVB patří mezi tzv. domácí církve, absentují u ní svátosti a uctívání, proto nepochybně členové CVB mohou praktikovat víru bez toho, aby na sebe upoutali (z jejich pohledu) nežádoucí pozornost čínských státních orgánů. Ostatně víra je především věcí vnitřního přesvědčení a prožitku, a proto křesťané obvykle nemají potřebu ostentativně prezentovat svou religiozitu [lze připomenout Ježíšova slova: „*Když se modlíte, nebudete jako pokrytci; protože ti se rádi modlí, když stojí v synagógách a na rozích širokých cest, aby je lidé viděli. V pravdě vám říkám: Mají svou plnou odměnu.*“ (Mat. 6:5)].
38. V této souvislosti soud též připomíná, že dle ustálené judikatury důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 – 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49). Ustanovení § 12, příp. § 14a zákona o azylu se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého žadatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně (srov. již zmíněný rozsudek ze dne Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49). Jsou proto irelevantní odkazy na rozhodnutí žalovaného v jiných věcech čínských státních příslušníků, zvláště když zástupce žalobce při jednání dne 3. 12. 2018 výslovně uvedl, že azylový příběh žalobce není totožný s azylovým příběhem dalších žadatelů - čínských státních příslušníků, resp. že se liší v detailech (viz list číslo 128 soudního spisu). Za těchto okolností soud neprováděl dokazování žalobcem označenými rozhodnutími žalovaného, neboť s ohledem na zmíněnou odlišnost jednotlivých azylových příběhů by v této věci nemohlo dokazování předmětnými rozhodnutími nic relevantního pro tuto specifickou věc přinést. Nadto žalobce soudu nepředložil písemné souhlasy účastníků jednotlivých azylových řízení se užitím informací jich se týkajících.
39. Pokud se snad žalobce chtěl dovolávat zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), přehlíží, že individuální správní akt je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoli v jednom či ve

dvou případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Navíc správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna (samozřejmě že s důkladným odůvodněním takového postupu). Opačný přístup by totiž mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní správní praxe, která např. nereflektovala výklad zákona prováděný soudy, a byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci ústící v absurdní důsledky je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ad absurdum). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86 (a následně v řadě dalších rozhodnutí, za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 – 87), uvedl, že *„účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem - jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem).“* Dle soudní praxe je navíc základním předpokladem uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání srovnatelnost posuzovaných případů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86). Jak již ovšem bylo uvedeno výše, jednotlivé případy se liší. Zároveň je třeba zdůraznit, že ani v případě dvou srovnatelných případů nelze automaticky dovodit právo dovolávat se obdobného zacházení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2016, č. j. 2 Ads 294/2015 – 43, bod 21), neboť pouze ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, je správní praxí zakládající legitimní očekávání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS). Několik rozhodnutí žalovaného vydaných v jednom měsíci takovou ustálenou a dlouhodobou rozhodovací činností nepředstavuje.

40. Lze tedy uzavřít, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině vystaven pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a neuvedl ani žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této jeho situaci v případě jeho návratu do vlasti cokoliv změní, resp. že je přiměřeně pravděpodobné, že by budoucnu pronásledován být mohl [Z výše uvedených důvodů je zcela nadbytečné zabývat se možností vnitřního přesídlení žalobce, byť možnost vnitřního přesídlení soud stejně jako žalovaný s ohledem na rozlohu Číny (9596960 km²), rozdílnou hustotu osídlení (v Číně existují rozsáhlé oblasti s hustotou osídlení nižší než 1 osoba/km² - srov. např. <http://populace.population.city/cina/>) a rozdílné podmínky v jednotlivých provinciích nelze principiálně vyloučit.]. Závěru žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, nelze nic vytknout. Soud při formulaci tohoto resumé nemohl odhlédnout od skutečnosti, že žalobce přicestoval do České republiky na základě víza získaného podvodem (uvedl řadu nepravdivých skutečností a předložil padělané, resp. nepravdivé dokumenty zastupitelskému úřadu České republiky v Pekingu). Soud si je vědom toho, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodu činnosti nebo nečinnosti orgánů země

jejího původu odcestovat do zahraničí. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná, neboť nepravdivé informace a dokumenty předložil žalobce pouze zastupitelskému úřadu České republiky v Číně, kde žádal o udělení turistického víza, a na území České republiky pak rovněž i cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla Praha, kde mohl okamžitě projevit svůj úmysl požádat o azyl a informovat cizineckou policii na mezinárodním letišti o tom, že uvedl nepravdivé informace za účelem získání turistického víza. Žalobce tak učinil až poté, co byl správním orgánem konfrontován s kopií žádosti o udělení víza obsahující řadu informací rozdílných od těch, které žalobce poskytl správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochraně. I soud má za to, že se lze stěží domnívat, že by žalobce uvedené skutečnosti sám správnímu orgánu sdělil, nebyl-li by na ně výslovně tázan při předložení příslušných dokumentů. V kontextu výše uvedeného je pak nutno hodnotit i účastnické výpovědi žalobce. Navíc žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal v tranzitní zemi (kde mimochodem žije přes 100 milionů křesťanů), ale až v České republice, nadto nikoliv na letišti Václava Havla, ale až po dvou týdnech v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Přitom již v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“ (tento závěr pak Nejvyšší správní soud zopakoval v mnoha svých rozhodnutích, naposledy např. v usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39, bod 19, v usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 12/2018 - 31, bod 12, či v usnesení ze dne 13. 9. 2018, 2 Azs 41/2018 - 39, bod 14). Při formulování svého právního názoru vycházel Nejvyšší správní soud i z rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, který byl publikován pod č. 18/2003 Sbírky rozhodnutí NSS, v němž uvedl: „...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“.

41. Nedůvodnými soud shledává i námitky žalobce týkající se závěru žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
42. Z výše uvedeného je patrné, že doplňkovou ochranu je možno přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006-80). Současně platí, že okolnosti

stanovené jako překážky vycestování v § 91 zákona o azylu (nyní doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu), nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2006, č. j. 5 Azs 7/2003-60). Vyhodnocení nebezpečí vážné újmy představuje aplikaci typického neurčitého právního pojmu a jeho naplnění závisí vždy na úvaze správního orgánu, který vychází ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele, a dále především z věrohodnosti tvrzení předložených žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49). Touto potřebnou mírou intenzity nebezpečí vážné újmy se zabýval Evropský soud pro lidská práva, a sice v rozsudku ze dne 30. 10. 1991 ve věci Vilvarajah a další proti Spojenému království, stížnosti č. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, a v rozsudku ze dne 25. 3. 1993, ve věci Costello-Roberts proti Spojenému království, stížnost č. 13134/87. Podle prvního z citovaných rozsudků pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení [srov. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Podle posléze citovaného rozsudku, aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 citované úmluvy, musí ponižení a pokoření, které tento trest provázejí, dosáhnout mimořádné úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2009, č. j. 4 Azs 58/2009 – 68).

43. Soud opět souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů kontaktován, zadržen či vězněn a ani v současné době není v Číně trestně stíhán. Žalovaný správně zdůraznil, že i když se žalobce opakovaně obecně zmiňoval o zadržování členů křesťanských církví v Číně, o jednotlivých incidentech a o zadržení souvěrců, o nichž se dozvídal nebo dočítal z nejrůznějších zdrojů, skutečností je, že on sám se terčem jakéhokoli podobného azylově relevantního jednání ze strany čínských státních orgánů nikdy nestal. Nebyly zjištěny žádné relevantní skutečnosti, že by mu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy odůvodňující poskytnutí doplňkové ochrany. Soud znovu opakuje, že pokud by čínské státní orgány skutečně a reálně žalobce pronásledovaly kvůli jeho víře či o něho měly sebemenší zájem, nepochybně by se tento „zájem“ po dobu života žalobce již projevil. Opět je vhodné připomenout, že o žalobci byl bez jakýchkoli problémů či překážek vydán cestovní pas pro potřeby jeho vycestování s biometrickými údaji (včetně otisku prstů a fotografie), žalobce neměl žádné problémy při vycestování z vlasti, České republice nebyla adresována jakákoliv žádost čínských orgánů o případné vydání žalobce k trestnímu stíhání či výkonu trestu, nebyl na něj vydán ani mezinárodní zatykač, což by svědčilo o zájmu čínských orgánů o jeho osobu. Ve shodě s žalovaným také soud považuje za nepodloženou obavu žalobce ze zatčení ze strany čínských státních orgánů proto, že se nevrátil do země původu ve stanovené lhůtě. Ostatně žalobce má v Číně stále manželku, která je též členkou CVB, a dvě děti, přičemž dosud neuváděl, že by tyto osoby jemu blízké byly čínskými státními orgány pronásledovány.

44. Ze shromážděných podkladů nelze ani dovodit, že by žalobce po svém návratu do vlasti byl zadržen a postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice z náboženských důvodů. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 se zmiňuje o možnosti zadržení pravých politicky motivovaných žadatelů o azyl a žadatelů z řad národnostních menšin, především Ujgurů. Žalobce není příslušníkem ani jedné z uvedených skupin. Nadto zástupce žalobce výslovně při jednání dne 3. 12. 2018 k dotazu soudu uvedl, že mu není známa žádná oficiální zpráva, která by obsahovala informace o postihu neúspěšných žadatelů o azyl z řad příslušníků křesťanských církví (list číslo 127 soudního spisu).
45. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie s názvem Čína: Křesťané (březen 2016) vychází zcela správně z toho, že pouhá příslušnost k CVB není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (v opačném případě by bylo nutno udělit mezinárodní ochranu několika milionům čínských státních příslušníků). Z tohoto předpokladu ostatně vycházejí i státní orgány jiných vyspělých evropských států (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16). Z žádného dostupného relevantního zdroje neplyne, že by všichni členové CVB (dle některých zdrojů až 4 miliony osob) na celém území Číny byli nuceni čelit azylově relevantnímu pronásledování. Ostatně ani žalobce netvrdí, že statisíce či dokonce miliony členů CVB (u nichž lze předpokládat, že praktikují své náboženství stejným způsobem jako žalobce) čelí pronásledování ze strany čínských státních orgánů. Není proto rozhodné, zda v některých ohledech vycházela zpráva z rozhodnutí anglického tribunálu, které již bylo dle žalobce překonáno (k tomu srov. argumentaci sub 34). Nadto rozhodnutí anglických tribunálů nejsou pro české soudy závazná, a proto se jimi soud (stejně jako rozhodnutími jiných zahraničních národních soudů) podrobněji nezabýval.
46. Lze tedy shrnout, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobci nehrozí po návratu do vlasti reálné nebezpečí vážné újmy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006-82). Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení [srov. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu], a proto není důvod žalobci udělovat doplňkovou ochranu.
47. Co se týče zmíněné medializace případu, pak shodně s žalovaným soud zdůrazňuje, že v řízení nebylo zjištěno, že by žalovaný médiím prezentoval informace o tom, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice. Na medializaci se podíleli samotní účastníci řízení vedených před žalovaným. [Sám žalobce soudu předložil např. listinu podepsanou pomocným biskupem pražským Mons. Václavem Malým, v němž se zmiňovaný pomocný biskup pražský „zasazuje o to, aby byl žalobci udělen azyl v ČR“ a „vyslovuje mu podporu“.]
48. Pokud jde o humanitární azyl, soud připomíná, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 - 67, bod 50), a proto je vyloučeno, aby na tomto neexistujícím subjektivním právu mohl být negativním výrokem správního orgánu žadatel o humanitární azyl zkrácen

(srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60, rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu „*důvod zvláštního zřetele hodný*“ a správního uvážení vyjádřené slovy „*lze udělit azyl*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, a usnesení ze dne 21. 7. 2015, č. j. 8 Azs 75/2015 - 32). Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti správního orgánu při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Samotné správní rozhodnutí proto podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Pokud by tak přesto učinil, sám by porušil zákon.

49. Soud se tedy může s ohledem na uvedené omezit pouze na posouzení, zda rozhodnutí žalovaného týkající se humanitárního azylu nevybočilo z mezí správního uvážení. Žalovaný úvahy týkající se udělení humanitárního azylu rozvedl na straně 22 a 23 svého rozhodnutí, zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobcem, které by mohly být relevantní pro udělení humanitárního azylu, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.
50. Soud dále připomíná, že smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout také v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „*nehumánní*“ azyl neposkytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 - 30). Příklad hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu typicky nepředstavuje např. manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017 č. j. 5 Azs 62/2016-87). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Tyto důvody v případě žalobce nebyly tvrzeny a žalovanému, který vyšel z toho, že žalobce nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je dobrý, proto nelze důvodně vyčítat neudělení humanitárního azylu – a to tím spíše, že míra volnosti jeho úvahy je omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 176/2017 - 42, bod 12). Přezkum konkrétního správního uvážení v individuální věci žadatele o mezinárodní ochranu pak není ani otázkou, která by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2018, č. j. 2 Azs 149/2018 - 34, bod 23).

51. Pro úplnost soud uvádí, že hodnotící soud o tom, že žalobce přicestoval do České republiky jako člen organizované skupiny, učinil žalovaný dle názoru soudu na základě okolností, které popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Soud konstatuje, že okolnosti zmíněné žalovaným (svém souhrnu) organizovanosti skutečně nasvědčují. V podrobnostech soud odkazuje příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť s tam uvedenými úvahami se ztotožňuje.
52. Lichá je i námitka, že pohovory nebyly vedeny s žalobcem důkladně a při překladu mohly vzniknout nesrovnalosti. Ze správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je na první pohled zřejmé, že pohovory byly s žalobcem vedeny velmi důkladně a pečlivě, žalobce měl k dispozici tlumočníka, který žalobci obsah protokolů navíc přetlumočil a žalobce následně prováděl korekce. Pokud tedy došlo k nějakým nepřesnostem, nepochybně by musely být samotným žalobcem odhaleny.
53. Odmítnout je nutno i požadavek žalobce na vyhotovení rozhodnutí v jeho mateřském jazyce. Rozhodnutí správního orgánu se vždy vyhotovují v českém jazyce, neboť české právní předpisy neukládají správním orgánům povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2009, č. j. 4 Ads 100/2009 – 73, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 6/2013 – 72, 6 As 6/2013). Výše uvedené platí i pro soudní rozhodnutí. Z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníkovi řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny „je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“
54. Žalobci byl obsah žalobou napadeného rozhodnutí při předávání rozhodnutí přetlumočen, přičemž žalobce potvrdil, že obsahu rozhodnutí včetně poučení porozuměl (list číslo 279 správního spisu). Na svých právech tak žalobce zjevně nebyl zkrácen.
55. Jelikož žádný ze základních žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).

56. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 10. prosince 2018

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce